

ÉBERT TIBOR

Napsütésben

*Lázasodó öblök pirulása
 áttetsző folyékony fehér márvány alól
 mintha az anyag magát mintázná
 a megváltozott balmazállapot
 lassú szédületében
 erezetek titkos szemérmességével
 a mélyből felmerül
 csukott szemű virágos napsütés
 áldott ásítás karéja
 halványbold mosolyfoslány szirmokat
 lélegző darabka batiszt selyem
 a felszín születése
 tápáskodó aprócska fénypötyök
 ingerjelzők hunyorgatásai
 téged is bevonnak a szelíd kergetőzések
 körtáncába felhőszájak domborulatán
 kinyulnék kapaszkodva
 mint gyermek annak idején a híd alatt
 a színes mohabélések után
 mint az ecetfa árnyékában üveggolyóim
 önáltatások nélküli csillogása felé
 mint aki mutatja kristálylefolyók útját célját
 mint ki málló tűzfalak csorbult szélébe kapaszkodva
 a magasságokba gyömöszöli testét...*

Buborék

*A kőbokrok a tó vizébe hulltak,
 a nádkések közé csúszott a csend,
 ott vége elgörbülni a csillagútnak,
 fényzilánkok rejtőznek odalent.*

*Izapéjjel bívára lett a lélek,
 a felszínen a lét emlékeképp
 – míg felkavarva a mélyet elérlek –
 kapaszkodó magam: vasbuborék.*

Vadgesztenyefa

(Gazdag Imrének egy pozsonyi ház udvarán)

Házak téglafűzőjében
 ott állt két udvar határán,
 a málladázó falkerítéshez
 törzse odanyomva szinte,
 de a mélyben gyökereivel
 szerteszét szabadon.
 Fölötte öregedő kémények
 nosztalgizáló őrsege;
 zöld buzogányaival
 lesújtott volna a betolakodókra;
 politúrozott vadgesztenyék,
 halk koppanásokkal dobpergésként
 hullottak alá: a beteljesülése:
 elcsöndesedő rekviem: saját magáért.
 Emeletek magasáról titkokat
 cseréltünk, meséket ébresztettünk,
 gyertyáival bevilágította
 az égből lecsurgó tűzfalat,
 percenő vakolatát és szobám,
 ahol ablakpárkányra dőlve

csak néztem, bámultam őt,
 varázslatába vakultam.
 Így tanultam Horatiust, Catullust,
 valahonnan hegedű szólt,
 a szomszédból bújtak át
 levéltestén a hangok
 kikandikálva belőle...
 Aztán az időbe fordultak
 messze koborló éveim.
 Feledve láthatom-e még?
 belopakodva idegenként
 (az önszáműzetés és
 tékozlás béklyóival...)
 oda, ahova csak az álmok
 jutnak el talán...
 Túlnőve egykori fényeken,
 falakon, tűzfalakon,
 elbolyongó csillagok hálóján,
 emlékeim...?

A madár balladája sorozatból